

A feltámadásod útja

1Móz 1:26 Akkor ezt mondta Isten: Teremtsünk embert a **magunk képére** és hasonlóságára. Uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, az állatokon, mind az egész földön és a földön csúszó-mászó mindenféle állaton. **1:27** Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére; Isten a maga képére és hasonlóságára teremtette: férfivá és asszonnyá teremtette őket.

Ján 13:1 A húsvét ünnepe előtt Jézus tudta: elérkezett az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához. Szerette az övét e világon, mindvégig **szerette őket**. **Ján 15:12** Ez az én parancsolatom, hogy úgy **szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket**. **15:13** Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.

Húsvétkor, a világ egy jellemzően keresztény ünneppel találkozik. A húsvét – világi szemmel nézve - a **legirracionalisabb ünnepünk**, beleértve a homályos pünkösdöt is. A karácsonyt még valahogy megértik a nem-hívők is, a szemükben, egy vallásalapító, Jézus születésnapját ünnepeljük, elnevezték a szeretet ünnepének.

De a húsvétal nem tudtak mit kezdeni, így átformálták valami tavaszt váró, ünneplő, tul. tavaszi Mikulás eseménnyé, ahol csokinyuszok és locsolások, vagy ajándékozások zajlanak, hogy elfeledjék, elrejtse a valódi ünnep tárgyát, azokat a rendkívüli eseményeket, amik 2000 éve történtek egy távoli, közel keleti városban.

A világ nem tud mit kezdeni a húsvét véres **dramai eseménysorozatainak ünneplésével**, amit ha belegondolunk, meg is lehet érteni: egy vallásalapítót elfognak, a tanítványai, barátai elárulják, elhagyják, koholt vádakkal, egy koncepció perben, gyorsított eljárásban elítélnék kínhalálra, átadják egy idegen katonai támaszpontra, ott megkínózzák, de embertelenül, majd testileg lelkileg megalázva, megtörve, kivégzik kb. az ISIS mai módszereivel egy keresztben. Majd három napig el van temetve, míg – és most a történet átfordul számukra a scifibe - az illető feltámad.

Ez a húsvét - világi szemmel. Az első részen nem tudja, hogy mit is lehetne ünnepelni, a befejező második rész állításában meg nem tud hinni, hisz hogyan is támadhatna fel valaki.

A húsvéti ünnep a keresztények számára egy rövidített verzió is a bibliai emberiség és Isten kapcsolatának történetét illetően. Halállal kezdődik, elrejtettséggel folytatódik, aztán egy hihetetlen és természetfeletti eseményen keresztül folytatódik.

A **kereszténység különleges**, minden más vallás és hiedelem között, mert elképesztően másképp látja a világot, a létezését, okokat és Isten és ember viszonyát. Minden más vallásban, hiedelemben a teremtés, a teremtődés valami kozmikus háború, összetűzés végterméke, illetve az emberiség, mintegy az események mellékes végtermékeként szerepel. A teremtés sehol sem szándékos, mindenütt véletlen, és sehol sem jó indulattal jön létre. Az összes vallás közös gondolata, elképzelése, h a fizikai világ formája, illetve a biológiai élet egyaránt egyfajta erőszak terméke. **Mennyire más a keresztény teremtéstörténet!**

A Biblia egy dinamikus, élettől összefonódó, lüktető, egymással szorosan összefüggő, logikus, aprólékosan megtervezett, szerves és egymást gyarapító formáival telt világról

számol be. A Teremtés könyvéből tudjuk, hogy Isten a teremtés minden részfolyamatában megállapította, hogy **ez jó, tetszett neki, és örömmel** hajtotta végre. Amikor a legvégén megalkotja az embert, akkor átadja a kezébe a dolgokat, és azt mondja nekik, hogy gyerekek most hajrá, csináljátok tovább, nagyon jó lesz.

A teremtés annyira tökéletes, harmonikus egymásrautaltságot mutat be, amit azzal a szóval jelöl a Biblia: SAHLOM. Ez több mint békesség, a szó azt jelenti, teljesség - beteljesült, virágzó, harmonikus, örömteli élet.

Miután az ember úgy döntött, hogy **saját magát fogja szolgálni és nem Istent**, az egész világ megromlott és ez a shalom elhagyta a földet az emberiség hajnala így fordult alkonyba. Annyira a részei vagyunk a teremtett világnak, hogy mikor egyik szereplője, az ember, elfordul az Istentől, a világ szövete, kötelei is szétszakadozni kezdenek, megromlik az egész. Halál, genetikai rendellenességek, betegségek, éhezések, katasztrófák, öregedés - mind ennek a következménye, ahogy a háborúk, erőszakok is.

Elvesztettük Isten shalomját. Ezért esnek szét a dolgok. **Róm. 8:22** Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és vajúdik mind ez ideig.

A kereszténység egyedülálló és különleges választ ad arra, hogy miként kapható vissza a Békesség, helyreállítás.

A világvallások közül egyedül **a kereszténység vallja, hogy Isten háromság.** Sőt, ez a legelső kijelentés Istenről az emberrel való kapcsolatában. TeremtsÜNK. Egylényegű, de háromszemélyű Isten: Atya, Fiú, SzentSzellem. **A Szentháromság jelenti Isten lényegét: ez pedig a VISZONY/KAPCSOLAT.**

Ján 1:18 Az Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.

Ján 16:14 Ő engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és kijelenti nektek. /

17:4 Én dicsőítettelek téged e földön, elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál, hogy végezzek. **17:5** Atyám, most te dicsőíts meg engem, te magadnál azzal a dicsőséggel, amely már a világ létele előtt az enyém volt tenálad

Az Atya kebelén van - micsoda intim, bensőséges kép. Ez a szeretet és meghittség ősi képe. Hasonlítsd össze, az egymással háborúzó ókori isteni családképpel. Mind három személy azért él, hogy **a másikat felemelje, dicsőítse, hogy a másikat szolgálja, szeresse.**

Mit is jelent a dicsőítése valakinek? Dicsérjük, örvendezünk benne, örömünket leljük benne. A hasznos dolgok vonzanak bennünket, mert hasznunkra válhatnak, a szépséget viszont önmagáért szeretjük. Valakinek a dicsőítése bibliai szempontból azt jelenti, hogy az az öröm, ha a közelében lehetünk, ha láthatjuk, érezhetjük, hallhatjuk, ha a javát kereshetjük, szolgálhatjuk, alkalmazkodhatunk hozzá. Feláldozzuk a saját érdekünket a másikért, h Ő boldog legyen - tőle viszont nem várjuk el. Ez a dicsőítése valaminek, ill valakinek. Legfőbb örömünk, ha örülni látjuk Őt.

Mit is jelent, hogy a Szentháromság dicsőíti egymást? Azt, hogy egy statikus önközpontúság helyett, **dinamikusan mindenki a másik kettő javát keresi.** Aki önközpontú, az azt várja el, hogy körülötte keringjenek, ellentétben a szeretettel, ami mások, a másik körül kering.

A három-egy Isten belső élete nem önközpontú - kölcsönös, önátadó szeretet jellemzi.

Mindegyik személyrész a másik kettőre figyel. Mindegyik önként táncol a másik körül, szeretetet, örömet, imádatot sugároznak egymás felé. Ez a szeretet, dinamikus és lüktető, cselekedetekben megnyilvánuló tánca öröktől fogva létezik, ez a szeretet tánca.

Ha csak egylényegű Isten lenne az örökkévalóságban, akkor lehetne Ő Isten, hatalmas, időtlen, fenséges, mindenható - de hiányozna a legfontosabb a szeretet, ami, akkor is ha valamikor menet közben jött be volna a képbe, hiányozna, mert nem ez volna az elsődleges, hanem a hatalom. A bibliai Istenkép pont ellenkezőleg: azt helyezi középpontba, hogy Isten **MAGA** a szeretet, az univerzum, a létezés alapja, pont az, hogy Isten maga a szeretet, és a szeretet csak egy kapcsolat megléte esetén tud működni. **Ez a szeretet-kapcsoltság az egész teremtett világ létezésének lényege, alapja, oka és célja.**

Amikor Jézus arról beszél, hogy ahhoz, hogy megtaláld a valódi életed, el kell veszítsd a sajátod, nem arról beszélt, hogy valami nihilizmusba fulladj bele, hanem arról, hogy hagyd abba az **önmagad körül való életet, mert sosem fogod megtalálni, hogy ki vagy.** Sosem alakul ki a valódi éntudatod, ha egy helyben állsz, és másokat is arra kényszerítesz, h körülöttesz, a szükségeid körül forogjanak.

Fogadd el, az Isten útját és az lesz a **TE feltámadásod útja** is: az elkötelezett kapcsolatban lemondasz a saját lehetőségeidről, és ugyan ezzel korlátok emelkednek fel, de ezáltal: megtalálsz saját énedet, a saját életed. Döbbenetes. Logikátlan. Paradox!

Isten **végtelenül boldog.** Képzeld el, egy személyt, akit csodálsz, akiért bármit megtennél, akinek céljaival teljesen tudsz azonosulni, mert azok a te céljaid is. Képzeld el, h ez a személy ugyanígy érez irántad és ebből a kapcsolatból egy életreszóló barátság, házasság, szerelem születik meg. Úgy érezzük, hogy ez már maga a mennyország? Igen, mert onnan származik. A mennyei előízt tartalmazza egy ilyen viszony, kapcsolat. **Isten azért tud végtelenül boldog lenni, mert végtelen odafordulása van másokhoz, nem a maga hasznát keresi, hanem a másokét, Isten azért végtelenül boldog, mert a mások dicsőségét keresi, nem a magáét- és ezt az utat nekünk is megnyitotta.**

Most talán már kezdjük kapizsgálni, hogy miért kér bennünket, hogy szolgáljuk Őt, dicsőítsük, magasztaljuk, tegyük életünk középpontjába - mert azt szeretné, ha örülnénk, ha a boldogok lehetnénk. Isten végtelen boldogsága nem az énközpontúságból származik, hanem az önátadásból, a másik iránti szeretetből. Ez a titok, és erről beszélt Jézus.

Isten, Aki tehát, boldog, örömteli, dinamikus, nem azért teremtette az embert, hogy megszerezze, hanem hogy **megossa vele a létezés exatikus örömét.** És Istennek ez a boldogsága, ez a kirobbanó életszeretete nyilvánul meg a teremtett világban. A teremtett világ Isten dicsőségének képmása, kirobbanása. A teremtés célja, hogy a teremtmények és a Teremtő egyesüljenek ebben a szépségben, örömben, szeretetben.

Arra születél, hogy csatlakozz Istennek ehhez a szeretetalapú táncához. Ha elveted végre a saját elképzeléseid, jó vagy rossz dolgaidd és Őt helyezd az életed középpontjába, céljába, akkor ezt fogod megtapasztalni.

Isten nem azért teremtett minket, hogy higgyünk benne, vagy hogy valamiféle inspiráló lelki, szellemi erő legyen az életünkben, arra születünk, hogy Ő legyen a középpontban és **ÍGY** Isteni boldogság, öröm, teljesség, szeretet áradjon szét a testünkön., életünkön.

A bibliai elbeszélés, ennek **a kapcsolatnak, táncnak az elvesztésével kezdődik.** Mikor megszülettünk, az Édenben csak Őt láttuk, ahogy nevelkedtünk Ővele jártunk, Vele

dolgoztunk, és Tőle kaptuk azt a másik emberi személyt, akivel még mélyebben megélhettük volna az isteni kapcsolat-létezését, de ettünk a fáról és minden megromlott. A gyümölcsévés önmagában nem bűn, de azzá vált, mert ezzel kiléptünk abból, hogy Isten legyen a középpont, szenvedélyünk tárgya. Isten kérése azt tartalmazza, ne egyél róla, csak azért mert én szeretném. **Kizárólag az én kedvemért.** Az Újszövetség lényege pont ez - **megtennéd ezt vagy azt az Én kedvemért?** Ez a lényege egy jó kapcsolatnak is, mikor dolgokat azért teszünk, mert a másik így szeretné, nem biztos h értjük - de megteesszük, mert szeretjük Őt.

Mikor szakajtottunk a gyümölcsfáról és ettünk, akkor egyben levettük tekintetünket Óról és a **SAJÁT kedvünket kerestük**, hisz nekünk tetszett az a gyümölcs, nekünk volt kívánatos, így a saját kívánságunkat szolgáltuk ki és nem az Övét - ez hozta be a halált, a bűnt és minden következményét.

Az **önközpontúság-elidegenedéshez, aztán pokolhoz** vezet. Semmitől sem leszünk nyomorultabbak, mint attól, ha végtelenül és komoran magunkba temetkezünk, hiányainkra, igényeinkre, velünk való bánásmódokra, énküncökre és teljesítményünkre összpontosítunk. Ez az önközpontúság széthulláshoz, szétdarabolódáshoz vezet mind a saját életünk, mind a fajok, emberi nem, társadalom stb tekintetében.

Az oka ennek nyilvánvaló: ilyenkor az ember kilép az univerzum isteni táncából: azt várja, h körülötte forogjon a világ, csak áll és statikusan kesereg, így viszont nem tud résesedni az örömteli és kölcsönös **önátadásból származó öröme, szeretetre.**

Isten azonban, nem hagyott bennünket magunkra. A Fiú eljött, hogy megújítsa az emberiséget, hogy újra közösséget hozzon létre az ember és az Atya között, hogy megszabadítson bennünket az önközpontúságunkból, és Istenközpontúsággal ajándékozzon meg bennünket. Ahogy a megszabadított emberek elkezdnek egyre jobban Istenközpontúan élni, egyre inkább beszívárog, folyik, beömlik a menny az életükre.

Az első Ádámnak a kertben egy fával volt a tusakodása, az utolsó embernek szintén egy kertben volt a tusakodása és egy fával/a keresztfával. Az első Ádám, nem engedelmeskedett és belehalt, az utolsó Ádám, Jézus engedelmeskedett és belehalt. Az első halála elszabadította a poklot, az utolsó halála - felszabadította a mennyet.

Miért tette mindezt meg Jézus? Jézus már megtapasztalta mindazt az örömet, szeretetet, vidámságot, dicsőséget abban a közösségben, amiben létezett öröktől fogva. Neki igazán nem volt ránk szüksége - teljes volt a közösségélménye. Nyert ebből a megváltásból valamit? Semmit. Mit tett velünk? Lejött, körülöttünk forgott, szolgált minket és meghalt a bűneink kifizetésért. **Szeretett és szeret minket - haszon nélkül. Semmit sem tettünk és tehetünk azért, hogy kifizessük vagy, hogy kiérdemeljük Neki ezt.**

Gyakorlatilag ezzel a tettel, behív minket ebbe az örök táncba, az „Isten és másik ember-központú” szeretet - táncába. Nem azért, h visszafizesd. Nem azért, mert tartozunk Neki és Ő ezt számon tartaná. Szabadon, szeretetből.

Mintha azt mondaná: szabad egy táncra?

Ha elkezdjük megfogadni a parancsolatait, akkor azt tapasztaljuk meg, hogy **az önközpontú életünket lassan de biztosan átveszi az Istenközpontú gondolkodás, életvitel**, ami növekvő békéhez, örömhöz, boldogságba vezet bennünket - már itt a földön, és újra megjelenik az elvesztett shalom. Kapcsolataink elkezdnek helyreállni, és Jézus biztosan kivezet bennünket a félelem és önközpontúság halálos börtönéből, kitáncol velünk a szabadba.

Amikor megérted, meglátod, a hozzád közeledő Jézust, Őt, Aki végtelenül és önzetlenül szeret, szolgál téged, gondoskodik rólad, akkor vágyini fogsz Rá, és arra, hogy örömet szerezz

Neki, hogy Vele legyen, hogy ne lépj sokat rá a lábára. Tudsz nevetni, mikor megbotlasz, mert felsegít, és közben megtisztít, micsoda vőlegény, micsoda férfi Ő.

Ha megérted, ha hagyod, hogy megérintsen, akkor életed új alapokra kerül. Felhagysz az önmegtisztító és önmegváltó kísérletekkel, elismered, hogy megváltásra szoruló bűnös vagy, és elfogadod megújító szeretetét, mint az identitásod alapját. **Az vagy, hogy Veled van az Úr. Immánuel.** Nem kell több önigazolás, nem kell másokat használni h felturbózzuk önbecsülésünk, önértékelésünk- egyszerűen csak Jézus lesz a középpont.

Önmagad átadásával kapcsolódunk bele a Királyság ritmusába. Ez tudniillik a Királyság lényege - Jézus ugyanazt tette a keresztfán, mint otthon a trónteremben - szolgált, másokat, szeretetből. **Azért él, hogy lemondjon a saját életéről és e lemondás által mutatkozik meg leginkább önmaga** - elképesztő paradoxon.

Az önátadás a mennyei törvény, fundamentum - ebbe akart bevezetni minket az Atya a fánál, és ezt buktuk el. Jézussal újra kezdhethetjük. Az önátadás rendszerén kívül nincs más csak a pokol, az is növekvő és kiteljesedő mértékben. **Az önátadás megnyitja a mennyet, szabadulást hoz, helyreállást. Mindinkább megérted ezt, annál inkább beleállsz, minél inkább beleállsz, annál inkább felszabadul benned a mennyei élet.**

Az Éden kertben, mikor az Atya elhelyezte azt a bizonyos fát, nem kísértetni akart minket, nem megpróbálni, hanem megnyitotta az ajtót, a lehetőséget a kibontakozásra. Ha akkor Ádám azt választja, hogy lemondok a saját kívánságomról, mert az általam szeretett Apám ennek örülne, nos kiteljesedett volna a létezése. Ehelyett a saját életét választotta és elveszítette azt. Így válik érthetővé, amit Jézus mondott: **Márk 8:35** Mert aki meg akarja tartani az életét /pszükhé, lelki élet/, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét /pszükhé, lelki élet/ érettem és az evangéliumért, megtartja azt.

Hogy végződik a történetünk? Nos, a keresztyénység ebben is különleges választ ad. Míg az összes vallás azt tanítja, hogy valamilyen formában elhagyjuk ezt az anyagi világot, feloldódunk a semmiben, vagy éterré, szellemé válunk vagy egy távoli mennybe költözünk, de ide többé nem jövünk stb., addig **a mi üzenetünk, hogy a Menny közeledik ide! A menny alászáll a Földre, megtisztítja, helyreállítja és egyesül vele ismét. 2Pét 3:13** Isten ígérete szerint azonban Új Eget és Új Földet várunk, ahol jószág, békesség és igazság fog uralkodni.

Jel 21:1 Ezután újra láttam. Új Ég és Új Föld tűnt elő, mert az első ég és az első Föld eltűntek, és tenger sem volt többé. **21:2** Láttam, hogy a Szent Város, az Új Jeruzsálem leszállt a Mennyből, Istentől. Olyan volt, mint egy menyasszony, akit a férje számára öltöztettek fel menyasszonyi ruhába, és ékszerekkel ékesítettek. **21:3** Majd erős hangot hallottam a Mennyből, amely ezt kiáltotta: „Isten otthona most már az emberek között van. Ezen túl Isten együtt lakik az emberekkel, akik népévé lesznek. Ő maga lesz velük, Istenükké lesz, **21:4** és minden könnyet letöröl a szemükről. Nem lesz többé halál, nem lesz több gyász, sírás és fájdalom, mert a régi dolgok elmúltak.”

Nem lesz többé háború, faji ellentét, szegénység, betegség, fájdalom. A Szentháromság Istene **létre-örvendezte a világot, és újra megteszi.** Énekelni és zenélni fognak még a fák is!

Jézus eljövételének a célja nem pusztán, hogy kimentsen bennünket a világból, hanem, hogy helyreállítsa a teremtett világot. Nem megszabadulni akar tőle, hanem helyreállítani, megújítani. A személyes megbocsátáson kívül, az egész teremtett világnak shalomot kíván. Isten **az anyagi világot is helyre akarja és fogja állítani** - ebben is különleges a bibliai Isten.

Isten azért teremtett minket, hogy osztozzunk az Ő örömeiben és gyönyörködésében. Ezért **akkor osztozunk ebben, ha dicsőítjük Őt, tiszteljük és szolgáljuk embertársaink méltóságát – akik Isten képmásai! – tehát dolgozunk a közjóért, harmadszor, örvendezünk az Istennek a természetben közvetve megmutatkozó dicsőségének, tehát törődünk a természeti környezettel.**

Kereszténynek lenni nem csak azt jelenti, hogy hiszünk és várjuk a Mennyben más most meglévő jó dolgunkat, **hanem, hogy aktívan részt veszünk Isten földi munkájában - lehozzuk a Mennyet, biztosítjuk a Királyság előrehaladását, részt veszünk a mentőakcióban.** Mindezt azzal a tudattal, hogy ez ugyan sok kényelmetlenségbe, szenvedésbe, és önátadásba fog kerülni, de tudjuk, hogy minden képzeletet felülmúlóan leszünk kárpótolva már most és aztán a mennyben is. És miután földi életünk véget ér, és belépünk a 100 százalékos valóságba, akkor Jézus letöröl minden könnyet, és mi körbenézve azt kiáltjuk- **hazaértem, itthon vagyok végre, ez az otthonom.**

Ezért vagyunk itt: **ünnepeljük a feltámadást!** Igen, ez egy halállal kezdődik, a fizetéssel, de a lényege ennek az ünnepnek, hogy van feltámadás! Nincs olyan halott helyzet, amit ha megérint a Királyság, ne támadna fel! Ami nem csak Jézus feltámadása, hanem az én feltámadásom, nem csak az én feltámadásom, hanem az emberek feltámadása, de nem csak az ez, hanem a természeté, végül a föld és égé, az egész teremtett világ feltámadásáé.

Áldott ünnepet kívánok.